

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Jiří Nevyhoštěný

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Tereza Nová, Enkhbolor Amarsanaa, Kristýna Chudaničová,
Kateřina Pelechová, Zuzana Horáková

Vyučující: Mgr. Martina Zuzánková

Škola: Základní škola Mladá Boleslav, Dukelská 1112, příspěvková organizace

Dne dvacátého třetího ledna 2017 naši školu navštívil pan Jiří Nevyhoštěný. Nejvíce nás zaujalo, když nám popisoval seskoky padákem a zážitky z vojny. Věří, že každý má nějaký svůj osud a možná si to myslí i díky snu, který se mu zdál na jaře v šedesátém šestém.

Tak mně se prostě v noci zdálo, k ránu jsem se probudil. Celej spocenej. Že mám na sobě nějaké padáky a zvoní ten zvonek – jako signál, že mám vyskočit z letadla, jako na vojně. Já byl vykulený, já nemohl najít dveře. Honem jsem se šel osprchovat. To byl tak živý sen. Teď si představte, že jste v té výšce a máte vyskočit.

Předpověď ze snu se na podzim vyplnila.

Pak jsem dostal povolávací rozkaz, aniž bych o to stál. Vždycky se vypisovalo, kam kdo chce na tu vojnu jít, to bylo vždycky takové pohlázení pro duši. Jenže pak si stejně udělali, co oni chtěli. Dostal jsem se k jednotce zvláštního určení první výsadkové roty hloubkového průzkumu tady v Luštěnicích.

Obdivovali jsme jeho odvalu, že dokázal překonat svůj strach a vyskočit z letadla nejen ve dne, ale i v noci.

Ta hrůza, strach máte, v noci – já jsem měl toho nadrotmistra Švorce. My mu říkali náčelníku. A já mu říkám: „Náčelníku, to je hrozný, co?“ Já to neumím přesně tak, jak to on řekl. A on na to: „Jakýpak náčelníku, říkej mi Vlasto.“ Tak jsme si tak popovídali. Teď ta krása, když pak vyskočíte a visíte na tom, to je tak úžasný pocit. To byste chtěli, aby to trvalo hodně dlouho. My jsme dopadli vedle sebe a já k němu celej šťastnej, vojáček přijdu, a říkám: „Vlasto, to je taková nádhera.“ A on mi na to říká: Jakýpak Vlasto, říkej mi náčelníku!“

Pana Nevyhoštěného jsme se také zeptali na sovětskou okupaci v srpnu 1968.

Tak se taky stalo, že v tom srpnu 21., respektive 20., tak už některé skupiny byly vysazeny, ty byly až od Doupova po Českou Lípou různě vysazované. Teď byla tma a měli jsme zjišťovat o nějakých pohybech - to bylo s nějakou tou tankovou. Najednou jsme naráželi na spoustu aut a všelijaké vozy - to už byli Rusové, Poláci nebo Němci, ale ve tmě jsme to tak nepoznali.

Co se děje, zjistili, až po navázání kontaktů na radiouzlu.

A to už bylo jedenáct hodin 20. srpna, a tak my jsme dostali pokyn na tom „spojuzlu“, abychom navázali kontakty skupinami, jak to je. Pak jsme zjistili, že to jsou ti Rusáci, Poláci

a Němci, kteří už sem vstoupili. My jsme to skutečně nevěděli, to bylo pak zděšení v nás, co se všechno děje.

Bylo rozhodnuto, aby se celý útvar vrátil, co nejdříve do kasáren.

Z toho „spojuzlu“ se informovaly všechny skupiny, ať se stáhnou do záložního prostoru. Poslala se auta a svezly se všechny skupiny do luštěnických kasáren, abychom byli už do půlnoci všichni pohromadě. V té době před půlnocí se tak ozývalo, že bychom mohli jet do Prahy, na Ruzyně - chránit Prahu. Ono by to s námi dopadlo špatně, ale v tu dobu odvaha by byla.

Výsadkový útvar se skutečně sjednotil do půlnoci dvacátého prvního srpna. Někteří důstojníci se dokonce nechali slyšet, že je to škoda, že nebyli pohromadě, protože nemohli jet na Prahu.

